

Egy humoros,
mitológiai elemekkel
átszőtt, akciódús
urban fantasy.
Percy Jackson
15 év feletti rajongói
is imádni fogják.

TRAPPED

beszoritva

A
VAS-
DRUIDA
Krónikái
* 5 *

hard
Selection

KEVIN HEARNE

KEVIN HEARNE

TRAPPED

beszoritva

A VASDRUIDA KRÓNIKÁI 5.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

*Azoknak, akik megpillantották
a szépség isteni mivoltát,
vagy
bárkinek, akinek valaha is
a baseballra kellett gondolnia.*

Kiejtési útmutató

A sorozat jártas olvasói tudják, hogy az ír nevek egy részénél kihívást jelent, ha az angol helyesírási szabályoknak megfelelően próbálják kiejteni őket. Ebben a kötetben rengeteg ír név szerepel, ezért megragadom az alkalmat, hogy újra feltüntessem azokat is, amikkel nem foglalkoztam az *Üldözötve* óta. Mint mindig, most is csupán azok segítésére szolgál az útmutató, akik gondolatban szeretnének mindent helyesen kiejteni. Nincsen erre vonatkozó elvárás, és nem fogok megharagudni, ha valaki tetszőlegesen olvassa a dolgokat – főleg, mivel a nevek nagy része az ulsteri nyelvjárás szerint szerepel, és a munsteri nyelvjárást beszélő népek eleve másképp mondanák őket. A fenébe is, szórakozni vagy itt, tehát érezd jól magad, akár helyes a kiejtésed, akár nem! Nem lesz belőle később dolgozat.

Ír

Aenghus Óg: Ángusz Óg (Óriási tapló. Már meghalt.)

Brighid: Bríjit (Első a *faek* között, varázserejével csupán Morrigan képességei vetekszenek.)

Cnoc an Óir: Nok a Nor (Helység Mag Mell síkján; gyógyító termálvizek forrása. Szó szerint „aranyhidat” jelent.)

Creidhne: Krénja (A Három Mesterember egyike, a bronz, a sárgaréz és az arany szakértője.)

Dubhlainn Óg: Dúvlin Óg

Emhain Ablach: Evan Ablah (A *ch* olyan torokhang, amit sokszor elhagynak, és *ah*-nak ejtik, mint például a Fragarach és Moralltach szavakban. Jelentése: „Almák Szigete”).

Fand: Fend (Ugye, milyen jó? Mégis mekkora volt rá az esély, hogy az angol írásmódnak megfelelően ejtik? Flidais lánya, Manannan Mac Lir felesége.)

feeorin: féjórin (Az ír mitológiában egyfajta tündér, ami megelőzte George Lucas születését; semmi köze a *Star Wars*-univerzum hül-
lőszerű, földönkívüli fajához.)

fir darrig: fir darikk (Olyan, mint a fir bolg, csak fásabb.)

Flidais: Flidis (A vadászat ír istennője.)

Fragarach: Fragahrah (Legendás kard, ami bármilyen páncélt át-
hasít; a Válaszadó.)

geancanach: gankana (Egy másik fajta tündér.)

Goibhniu: Guvnyú (A Három Mesterember egyike, a sörfőzés és a
kovácsolás szakértője.)

Granuaile: Granjavél (Ezt sokan kérdezik tőlem, úgyhogy tessék.)

Luchta: Lukta (A *ch* afféle torokhang, de itt *k* hangnak feleltettem
meg. A Három Mesterember egyike, a faművészet szakértője.
A mitológiában időnként Luchtaine-ként szerepel.)

Mag Mell: Mah Mell (Az ír Paradicsom síkjainak egyike, a leg-
puccosabb.)

Manannan Mac Lir: Mahnanon Mak Lír (A tenger istene és a
túlvilág öt síkjának pszükhopomposza, beleértve Mag Mell és
Emhain Ablachot.)

Moralltach: Móraltah (Egy másik legendás kard, amin a nekrozis átka
van. Elég egy suhintás, és neked lőttek. Jelentése: Hatalmas Düh.)

Ogma: Ogma (Az első szótag rímel az angol *log* szóra. A Tuatha
Dé Danann egyike.)

Scáthmhaide: Szkavadjeh (Jelentése: Árnyékbot.)

Siodhachan: Sijahan (Atticus valódi keresztnéve, amit saját drága
anyjától kapott.)

Tír na nÓg: Tír na nóg (A Fiatalság Földje. Ez az elsődleges olyan
ír sík, amin keresztül a druidák átváltak más síkokra.)

Tuatha Dé Danann: Cúah Dé Danan (Az első druidák népe, akik-
ből később az ír és pogány istenek lettek.)

Óészaki

Álfheim: Alfhém

Einherjar: Ejneherjar

Gjöll: Gjoll (Rövid „o”, mint az angol *not* szóban.)

Hugin: Hjúdzsin

Munin: Múnin

Nidavellir: Nidavettlir

Niflheim: Nivelhém

Sigyn: Szigin (Kemény g-vel.)

Skadi: Szkádí (Puha d-vel.)

Svartálfheim: Szvartalfhém

Vir: Vör

Yggdrasil: Igdraszil (Világfa)

Ylgr: Illgör

Görög-római

Agriosz: Agriosz (Egy trák rém.)

Bacchász: Bakkhász (Léteznek rá teljesen érvényes, alternatív kiejtési formák, én szimplán ezt részesítem előnyben.)

Bacchus: Bakkhusz

Oreios: Órejós (Agriosz fivére, egy másik trák rém.)

Polüphontész: Polüfontész (Megtanulta, mivel jár, ha felbosszantod Aphroditét; Agriosz és Oreiosz anyja.)

Első fejezet

Ismered azt az önkéntelen, egész testet átható rándulást, amikor már félálomban vagy, de az izmaid szórakoznak az agyaddal? Felriadasz, és egyből bepöccensz az idegrendszeredre, hogy ez mégis mi a fene volt. Már azon is kaptam magam, hogy rászólok:

– *Basszus, haver!* – Igen, havernak hívom az idegrendszerem, ő pedig eltűri. – *Már majdnem elaludtam, erre kinyírtad az összes bárányt, mielőtt még megszámolhattam volna őket.*

Hasonló érzés volt a Kaibab-fennsíkon sétálni, csak épp Gaia remegett teljes testében. Inkább csak afféle kellemetlen borzongást éreztem a tetoválásaimon keresztül, mint amikor télen mezítláb lépsz a garázsba, és megkeményedik a mellbimbód. De ugyanúgy felidegesített, mint az idegi alapú izomrángás, és azon agyaltam, hogy mégis mi a fene folyik itt. Igaz, nem aludni készültem, viszont szerettem volna kiélvezni a tanítványom tizenkét évig tartó kiképzésének a csúcspontját – amit a kezdeti néhány hónap és egy köztes, felkavaró epizód kivételével békében élvezényeltem. Granuaile végre készen állt rá, hogy teljes druidává váljon. A földhöz kötéshez kerestük éppen a megfelelő helyet, amikor megéreztem a remegést. Küldtem egy kérdést Kaibabhoz, az elemi lényhez, az érzelmek és képek koktéjlával, amit az elemi lények nyelvként használnak:

„Zavar / Tudakozás: Mi ez?”

„Zavar / Bizonytalanság / Félelem” – jött a válasz.

Ettől megborzongtam. Még sosem hallottam bizonytalanságról egy elemi lénytől. Másfelől viszont a félelem teljesen normális: hiába vannak király képességeik, az elemi lények szinte mindentől félnek, az ércbányáktól kezdve a területfejlesztőkön át a szűkig. Néha igazi anyámasszony katonái. Azt viszont mindig biztosra tudják, hogy mi történik Gaiával. Lépés közben megtorpantam, amire Granuaile és Oberon kérdően felém fordult. Megkérdeztem Kaibabtól, hogy mitől kell félni.

„Sík az óceánon túl / Korai halál / Lángok / Lángok / Lángok.”

Hát, ez engem is összezavart. Kaibab nem egy geometriai fogalomról beszélt. A fickó (most éppen férfi, de lehet nő is, ha Granuaile beszél vele) a létezés egy teljes síkját értette ezalatt, egy síkot, ami valahol a bolygó túloldalán a földhöz volt kötve.

„Tudakozás: Melyik sík?”

„Név ismeretlen / Sík istene keres / Sürgős / Tudakozás: Tartózkodási hely megadása?”

„Tudakozás: Melyik isten?”

A válaszból ki tudom találni, hogy melyik sík lángol. Szünet következett, ezalatt megálltunk Granuaile-lel és Oberonnal.

– Valami nem stimmel Kaibabbal. Várjatok!

Jól tudták, hogy nem avatkozhatnak közbe, a hírt pedig felszólításnak tekintették arra, hogy védekezőállásba helyezkedjenek – nagyon is bölcsen. Érdekes koffeintúltengéses-paranoiás állapotba kerülni, ha valami aggasztó dolog történik a környezet avatárjával, ahol épp tartózkodsz.

„Isten neve: Perun” – válaszolt végül Kaibab.

Ösztönösen elküldtem válaszul, hogy „döbbenet”, mivel ez volt az őszinte reakcióm. Égett a szláv létezés síkja, vagy talán már el is pusztult? Hogyan? Miért? Bíztam benne, hogy Perun majd válaszzal szolgál. Ha ő meg azért keres, mert tőlem remél magyarázatot, akkor mindketten csalódottak leszünk.

„Igen / Mondd el tartózkodási hely.”

Az is érdekelt, miért jutott Perunnak egyáltalán eszébe, hogy engem keressen – talán valaki elárulta neki, hogy tizenkét évvel korábban csak megjátszottam a halálom?

Újabb szünet következett, ami alatt beavattam Granuaile-t és Oberont. A Halhatatlan Tea jóvoltából ők sem öregedtek többet, mint én.

„Hé, nem róla meséltél? Az a szőrös fickó, aki sassá tud változni?” – kérdezte Oberon.

Ja, ő lesz az.

„Nem értem, miért nem vállal reklámszerepet borotvahabhoz vagy huszonöt pengés, vibráló borotvafejhez. Tuti, hogy irdatlan mennyiséget eladna.”

Nem tudom, miért nem, de most talán megkérdezheted.

„Jön – szólt Kaibab. – Gyors.”

– Oké, beérkező – jelentettem be.

– Beérkező mi, Atticus? – kérdezte Granuaile.

– Beérkező viharisten. Menjünk közelebb egy fához, és készüljünk fel rá, hogy szükség esetén síkot váltunk Tír na nÓgba. Vegyéltek elő a fulguritokat is!

A fulguritok, vagyis villámkövek védelmet nyújtanak a villámcsapás ellen. Peruntól kaptuk őket Granuaile kiképzésének elején, de már évek óta nem volt rájuk szükség, mivel az összes viharisten azt hitte, hogy halott vagyok.

– Gondolod, hogy Perun célba vesz bennünket? – kérdezte Granuaile. Lecsúsztatta válláról a piros hátizsákot, és kicipzározta a fulguritokat tartalmazó zsebet.

– Hát, nem, de... talán. Nem tudom, mi folyik itt, komolyan. Ahogy mondani szoktam: ha bajban vagy, biztosíts magadnak menekülőutat.

– Azt hittem, azt szoktad mondani, hogy ha bajban vagy, hibáztasd a sötét elfeket.

– Igen, azt is.

„Szerintem egyik sem túl praktikus megoldás a bajra – mondta Oberon. – Ezekről nem leszel elégedett. Sokkal jobb az, hogy: »Ha bajban vagy, add meg a szomszédod ebédjét«, mert úgy legalább jóllaksz.”

Egy burjánzó fűvel és lóherével teli tisztáson álltunk.

Azúrkéék ég terült el felettünk, a nap pedig aranyszínben ragyogta be Granuaile vörös haját – és feltételezem, hogy az enyémet is. Nem kellett többé feketére festeni a hajunkat, mivel senki sem vadászott már a két vörösre. És miután tizenkét évig kénytelen voltam simára borotválni az arcomat – a kecskeszakállról könnyen felismertek, emellett marha nehéz volt befesteni –, örültem, hogy újra kinőtt a szakállam. Láttam, hogy Oberon legszívesebben lehuppanna és sütkérezne egy kicsit a napon. Húzta a hátizsákunkat a sátorfelszerelés, amit a flagstaffi Peace Surplusban vettünk, de miután Granuaile előhalászta a fulguritokat, nagy nehezen átkocogtunk a legközelebbi sárgafenyőkhöz. Ellenőriztem, hogy van-e megfelelő összekötetés Tír na nÓggal, aztán Perun érkezésére utaló jeleket kerestem.

Granuaile észrevette, hogy figyelek, és ő is nyújtogatta a nyakát.

– Mi van odafent, szenszei? – kérdezte bizonytalanul. – Én csak az eget látom.

– Perunt keresem. Feltételezem, hogy fentről érkezik. Látod azt ott? – Egy sötét csíkra böktem, ami villámokat hagyott maga után az északnyugati égbolton. Mögötte, úgy öt-tíz mérföldre (messziről nem tudtam megállapítani) egy narancssárga tűzgolyó lángolt.

Granuaile hunyorított.

– Mi az az izé, ami úgy fest, mint a Phoenix Suns kosárcsapat emblémája? Az lenne Perun?

– Nem, Perun az előtt van, ő szórja a villámokat.

– Ó, de akkor mégis mi az a másik? Egy meteor, kerub vagy ilyesmi?

– Vagy ilyesmi. De nem tűnik barátságosnak. Nem egy langyos, meghitt kandalló, ami körül összeültök a barátokkal, és pillecukros-csokis kekszket pirítva Longfellow-t olvastok. Inkább olyan, mint a foszforos közepű napalm, pokolszósszal felszolgálva.

A villámlás és a tűzgolyó elkanyarodott az égbolton, és most egyenesen felénk tartottak.

„Öö. Hé, Atticus, mi lenne, ha a biztonság kedvéért tesztelnénk, hogy működik-e a menekülőút?” – kérdezte Oberon.

Megértelek, haver. Én is készen állok rá, hogy lelépjünk. De várjunk még, hátha tudunk beszélni Perunnal.

Elsötétült felettünk az ég, és úgy dübörgött, hogy minden bele-remegett; Perun szuperszonikus sebességgel közeledett, és úgy ötven méterre tőlünk becsapódott a tisztáson. A keletkezett kráterből hatalmas földdarabok repültek szerteszét. A talpamban éreztem az ütközés erejét, a visszacsapódó léghullám pedig kissé hátralökött. Mielőtt még lehullottak volna a földdarabok, egy durván kigyúrt, szőrös figura startolt felénk. Az arcára volt írva a kétségbeesés.

– Atticus! Menekülnünk kell erről a síkról! Nincs biztonság! Vigyél innen, ments meg!

A viharistenek nem hajlamosak a pánikra. Egyszerűen szétrobantják a felmerülő problémákat, és ez az adottság a félelem szúrós sarkait a gondtalanság puha párnájává változtatja. Szóval ha egy ilyen totál belevaló fickó, mint Perun, úgy fest, mint aki menten maga alá csinál, akkor remélhetőleg megbocsátható, hogy én is majd' beszartam. Főleg, amikor a tűzgolyó a Perun által formált kráterbe zuhant, és az összes oxigént kiszippantotta a tüdőmből.

Granuaile lebukott, és felsikoltott meglepetésében, Oberon pedig nyüsztett. Perun úgy repült felénk a levegőben, mint egy kaszkadőr Michael Bay valamelyik filmjében, de aztán egy elegáns bukfencel tompította a földet érést, talpra szökkent, és továbbnyargalt felénk.

Perun mögött a tűz nem terjedt tovább, lassacskán zsugorodott, összetömörült és... felnevetett. A hajmeresztő rajzfilmekből ismert magas, vékony hangú, örült kacagás volt. A lángok körkörösén örvénylettek egy négyméteres alak körül, aztán fokozatosan kialudtak, és egy szikár, keskeny arcú óriás jelent meg ötven méterre tőlünk. Narancsszínű és sárga hajkoronája lángoló napként meredezett

a koponyájáról. Az arcán nem nyájas, barátságos mosoly feszült; inkább az eszeveszett örültekre jellemző, szociopata vigyor volt.

A szeme volt a legborzasztóbb. A szélén megolvadt, mintha savval égették volna ki. Ahol az átlagembernél nevetőránccok vagy szarkalábak kezdődnek, ott puffadt, rózsaszín sebek és rémálomba illő hólyagok borították a bőrét. A szeme fehérjét vörös homályba mosták az elpattant hajszálerek, de a szembogara jeges kék volt az örültől. Vadul pislogott, mint akinek szappan ment a szemébe, de hamarosan rájöttem, hogy idegrángással küzdhet, mivel a feje bizarr időközönként jobbra lódult, aztán egy darabig bizonytalanul rángatózott, mint egy bólogató játékfigura.

– Menjünk, barátom, menjünk! Menekülnünk kell! – lihegte Perun hozzánk érve, és közben egyik kezét a vállamra helyezte, a másikat a fenyőre. Granuaile követte a példáját; ismerte már a forgatókönyvet, akárcsak Oberon, aki a hátsó lábára ágaskodott, egyik mancsát nekem támasztotta, a másikat pedig a fának.

– Ki a fene ez, Perun? – kérdeztem.

Az óriás ismét felnevetett, én pedig önkéntelenül is beleborzongtam. A hangja finom volt, selymes, mint a pillecukor – már ha törött üvegszilánkokat kevernek bele. A tikkeléshez erős skandináv akcentus társult.

– Ez i-i-itt Á-Á-Ámerika, igaz?

Tikkel, dadog, és töri az angolt! Már attól megőrülök, ha csak hallgatom.

– Igen – feleltem.

– He? Ki? Az aa! Vháá! – Tüzes csulát köpött felénk, és vadul megrázta a fejét. Talán mégsem sima tikkelés. Ez komplett Tourette-szindróma! De jobban tartottam attól, hogy valami más. A jelek egyre inkább egy igen kellemetlen következtetésre utaltak.

– Kik és-is-istenek itt? – Elégedetten felröhögött, amiért sikeresen kinyögte a kérdést.

Idegcsillító, magas, sivító hang hallatszott a feje környékéről, mint amikor a serpenyőben serceg a zsír, vagy egy lufiból lassan ereszt a

levegő. Az óriás megtámaszkodott a térdén a kezével, és a vállát felhúzza igyekezett stabilizálni a kobakját. Ez viszont azzal a nyugtalanító eredménnyel járt, hogy a lángszerű hajcsomói valódi lán-gokká változtak. A zaj pedig egyre erősödött. Bátran megkockáztattam a választ.

– Te például isten vagy. – Ellenőrizhettem volna, ha vetek rá egy pillantást a varázsspektrumban, de erre nem volt szükség. Perun nem sok mindentől retteg. – Csak azt nem tudom, hogy melyik! Ki vagy te?

Az óriás erre hátravetette a fejét, és boldogan felüvöltött. Gyerekesen tapsikolt, szökdécselt, mintha csak azt kérdeztem volna, hogy kér-e gyájit. Leesett az állam.

– Mi a faszt? – nyögte ki Granuaile megrökönyödve, és ezzel jól megfogalmazta az érzéseimet. Vajon mitől ment el az esze ennek?

Perun türelmetlenül megrázta a vállam.

– Atticus, ez Loki! Kiszabadult! Mennünk kell! Az a legokosabb!

– Te jó istenek – suttoztam, és libabőrös lett a karom. Már amikor megláttam a szemét, gyanítottam, hogy Loki, mégis reménykedtem, hátha végül valami kevésbé apokaliptikus dolog – mondjuk, egy a Cápóliphoz hasonló, elszabadult katonai kísérlet. Erre Loki, az *Eddák* ősi, skandináv gonosztevője, akinek a kiszabadulása a Ragnarök kezdetét jelzi, ott állt szabadlábbon, készen arra, hogy a földdel tegye egyenlővé a környéket.

„Atticus, hallgass a szőrös fickóra! Ha valaha is láttam gyanús cukros bácsit, hát ez a magas, sebhelyes, dühös hapi az!”

Igazat adtam Perunnak és Oberonnak: a legokosabb, ha lelépünk. De még jobb, ha Lokit is rá vesszük a távozásra. Nem akartam úgy eltiplizni, hogy a kegyeire bízuk Kaibabot, inkább amilyen gyorsan csak lehet, el akartam üldözni onnan. Ideje volt hazudni a hazugságok istenének.

– Eldhár vagyok – kiáltottam neki óészaki nyelven.

Elhalófélben volt már a nevetése, de erre váratlanul elcsuklott a hangja, és kék, véres szemével rám összpontosított. Használtam

már korábban is ezt a nevet, óészaki nyelven „Lángoló Hajút” jelent. Akkor vetettem be, amikor aranyalmát loptam Asgardból.

– Nidavellir törpéi teremtettek. – Az adrenalin és a pszichém egy ősi, primitív része bátorságot adott. Ugyanolyan nyugtalanító mosolyt vettem az óriásra, mint korábban ő ránk. – Örülök, hogy kiszabadultál, Loki, mivel ez azt jelenti, hogy a feleséged is szabad, engem pedig kizárólag arra teremtettek, hogy elpusztítsam őt és minden ivadékokat. Lefejezem a kígyót. Kibelezem a farkast. És ami Helt illeti: még a halál istennője is meghalhat! – Fenyegetően felnevettem, és reméltem, hogy meggyőző volt az alakításom. Ezt szántam kivonuló sorként. Nem vártam meg a választ, hanem összekötöttem magam Tír na nÓggal, aztán Granuaile-lel, Oberonnal és Perunnaal együtt biztonságosan síkot váltottam a földről, és magára hagytam Lokit, hadd őrlődjön kicsit az újdonsült problémán. Reménykedtem, hogy visszatér a skandináv síkra, és először ott kérdezősködik rólam – és abban is bíztam, hogy a törpék kötöttek tűzbiztosítást.

Jócskán akadt nekem is kérdésem Perunhoz – például, hogy miként került Loki a szláv síkra, mire készül Hel, és vajon Fenris még mindig bilincsben van-e –, de mindenekelőtt azt kellett kiderítenem, miféle idióta tartotta jó ötletnek, hogy a gonosztevés ősi istenét megtanítsa angolul.

Második fejezet

Nem maradtunk Tír na nÓgban, inkább egyből a manitobai Third Cranberry-tó közepén lévő szigetre utaztunk. Ez az egyik kedvenc búvóhelyem, örökzöldek borítják, és kevés ember látogat ide. Alig kaptam levegőt, pedig nem is kellett szaladnom.

– Túl korai – fújtattam. – Még nem lenne szabad gyűjtogatnia. Még van egy évünk.

– Miről beszélsz? – kérdezte Granuaile. Egyik lábát keresztelte a másikon, és a botjára támaszkodott.

– Perun biztosan emlékszik – feleltem, elkapva a fickó tekintetét. – Emlékszel, hogy mielőtt Asgardba mentünk, nyúlörköltet ettünk Szibériában, és sztorizgattunk?

– *Da*, emlékszem. Azt mondtam, „legközelebb eszünk medvét”. „*Bírom a fickó észjárását.*”

– Nos, vacsora után Vejnmöjnen mesélt egy történetet a tengeri kígyóról. Nem szóltam semmit akkor, de van egy ősi prófécia, afféle „időzített bomba”, amit az árbóchoz kötözött Odüsszeusznak jósltak a szirének – és ez az egyetlen jóslatuk, ami még nem vált valórra. Sejtettem, hogy az óra akkor ketyegni kezdett. A jóslat így szól: *„Tizenhárom évvel azután, hogy egy ősz szakállú ember nyúlon lakmározik, és tengeri kígyókról mesél, a világ lángba borul.”*

– De furcsa! – mondta Granuaile.

– Több mint furcsa. Olyan, mint gyomorrontás csípős kajától. Olyan, mint tüzes segg – jelentette ki Perun.

– *Mi van?* – fakadt ki Granuaile, mivel nem volt hozzászokva Perun kreatív nyelvi megoldásaihoz.

Perun vállat vont, és újból nekifutott a gondolatnak:

– Úgy értem, nagy kellemetlenség. A tüzes segg nagyon rossz, igaz?

– Ebben egyetértünk – feleltem –, de ugyanezek a szirének hibátlanul megjósolták Dzsingisz kán felemelkedését, az amerikai forradalmat és a hirosimai bombázást is. Ebből sejtem, hogy nem csak valami tábortűzről vagy valakinek a fenekéről van szó.

„Apropó tábortűz: sosem toboroztam falkát a mongol sztyeppén.”

– Szerinted az én világom szerepel a jóslatban? – kérdezte Perun.

– Nem, nem hiszem, hogy a szirének a sajátjukon kívüli világokat említenének. Ráadásul egy évvel korábban van. Éppen ez aggaszt: a Ragnarökről szóló próféciaik igazából már fabatkát sem érnek, mégis valóra válhat az egész, mivel Loki kiszabadult. Odüsszeusz szirénjei eddig mindent eltaláltak. Persze elképzelhető, hogy most az egyszer tévedtek – legalábbis egy évvel elnézték a dolgot. Fogalmam sincs. Mindent összekutyult a nornák kiirtása. Csak annyit tudok, hogy egy szarlavina tart egy tízdolláros ventilátor felé, mi pedig pont előtte ácsorgunk. Jézus beszélt nekem természeti csapásokról, amiket esetleg megelőzhetünk, ha kiiktatjuk Lokit és Helt. De ki tudja, hogy Ganésa megengedi-e, miután azt ígértem neki, hogy várok, amíg...

– Atticus. – Granuaile közbeszólt, és finoman megérintette a karomat. – Teljesen értelmetlen, amit mondasz. Higgadj le!

– Igazad van. Köszí. Le kell nyugodnom. Tudjátok, mi a szar a jóslatokban?

– Hogy sosem jósolnak semmi jót – felelte Granuaile. – Szeretnék végre egyszer olyat hallani egy prófétától, hogy mondjuk: „Nyersz egy király Camarót egy tévés vetélkedőn!”

– Ez is igaz, de én azt akartam mondani, hogy mindenkinek vannak jóslatai. A próféták olyan régóta vannak köztünk, mint a prostituáltak.

„Gyakran egy ágyban, tarara-bumm!”

– Képtelenség kitalálni, hogy ki hiteles – folytattam –, ezért inkább Kasszandraként kezelünk mindenkit. Pedig némelyikük igazat mond. De kész művészet rajtaütni egy igazi jóslaton, mielőtt még valóra válna. Rosszabbak az esélyek, mint a rulettnél.

– Megverted Kasszandra nevű nőt? – kérdezte Perun morcosan.
– Nőverés nem helyes, még ha ronda is a név.

– Micsoda? Perun, azt hiszem, félreértettél valamit.

– Ó – szontyolodott el. – Sokszor figyelmeztetnek. Nekem az angol nem a legjobb nyelv.

– Most már beszélek oroszul, bár nekem sem megy a legjobban
– mondta Granuaile. – Ha szeretnéd, áttérhetünk rá, csak beszéljeteek nagyon lassan, szép kiejtéssel.

Perun elvigyorodott.

– *Da*, az nagyszerű lenne!

Miután oroszra váltottunk, igyekeztem Granuaile kedvéért lassan beszélni.

– Az jutott eszembe, hogy mi van, ha a lángoló világról szóló jóslat mégis a Ragnaröket jelenti, méghozzá amiatt, amit Asgardban műveltünk. Loki kiszabadulása nagy bajt jelent. A régi történetekben mindig ez vezetett a Ragnarökhöz.

Granuaile összeráncolta a homlokát.

– Jó, de nem kellett volna a halottak hajóján Vigríd mezejére utaznia? A hajó ráadásul lábkörmökből készült, vagy valami ilyesmi...

– Eredetileg így van – bólintottam. – De most már semmi sem úgy történik, ahogy eredetileg megjósolták. Viszont jóslat ide vagy oda, Loki szabadlábban senkinek sem jelent jó hírt. Egyáltalán, hogy jutott a síkódra, Perun?

A hatalmas orosz isten vállat vont. Még elismerésre méltó irhájáról is érződött, milyen mély gondok gyötrik.

– Nem tudom. Alaszkában voltam sas formájában. Épp kifogtam egy pisztrángot a folyóból, és azt majszoltam, amikor belém hasított, hogy valami nincs rendjén. Átmentem a síkomra, és ott találtam Lokit, ahogy mindent lángba borít. Csak nevetett, amikor villámokat szórtam rá. Semmi baja nem esett. Azt mondta, hogy rám várt.

– Miért? – kérdezte Granuaile.

– Haragszik, amiért segédkeztem Thor megölésében – magyarázta Perun.

– De hát gyűlölte Thort! – értetlenkedtem.

– Igen, tudom. De azt mondta, hogy Thor meggyilkolása volt az egyetlen álma azokban az években, amíg az óriáskígyó alatt volt kötözve. Közölte, hogy mivel megfosztottam az álmától, ezért ő is elveszi a népem álmát. Egy halom hamut hagyott maga után.

– Ez borzasztó! – szörnyülködött Granuaile.

Perun hálásan biccentett az együttérzésért.

– Aztán így szólt: „Te is éppolyan vagy, mint Thor, ezért téged foglak megölni helyette!” És megtámadott. Iszonyatos erővel jött nekem. Megijedtem és bepánikoltam. Kértem a földet, hogy kereszen meg téged.

Ez a rész nem állt össze.

– Nem hallottad, hogy meghaltam?

Perun kíváncsian pillantott rám.

– Ez mikor is történt? – Megbökött az ujjával, hogy ellenőrizze, valódi vagyok-e. – Nem tűnsz szellemnek.

– Nem, úgy értem, hogy eljátszottam a haláloamat. Te nem is haltál erről?

A viharisten megrázta a fejét.

– Azt hiszem, túl sokáig voltam sas. Nem követtem az éveket.

Tudtam jól, mire céloz: veszélyes dolog sokáig állatalakban maradni, mert könnyen átállunk a túlélés alapvető szükségleteire, és elfeledkezünk minden egyébről. Idővel az emlékezetünk is elhalványul, a teljes személyiségünk megsemmisül, és nem marad más,

mint a napi betevő keresése az erdőben. Az archdruidám ezt nevezte „utolsó átváltozásnak”. A druidák így követtek el öngyilkosságot.

– Tehát fogalmad sincs róla, hogy ki engedte szabadon Lokit?

Perun arca bánatosan eltorzult.

– Nem árulta el. Semmiről sem tudtam, amíg meg nem éreztem, hogy... ég a világom.

Tőlem jobbra valaki megköszöörülte a torkát. Odafordultam, és egy tündér volt – a repülő fajtából, a Fae Udvar hivalkodó, ezüst és zöld egyenruhájában. Még éppen megfojtható távolságon kívül volt. Alvilág istenei, mégis hogy talált ránk?

– Üdvözet, Siodhachan Ó Suileabháin, az Állítólagos Elhalálózott! – köszöntött a tündér. Hangját áthatotta a megvetés és az arisztokratikus lenézés, és olyan precízen ejtette a szavakat, hogy hallani lehetett a nagy kezdőbetűket. – Brighid, Első a Faek között, haladéktalanul az Udvarába kéreti Önt meghallgatásra, ahol is Bizonyos Kérdések megválaszolandók, mint például, hogy: „Miért van még életben?”, illetve Még Fontosabb, hogy: „Miért nem értesítette Brighidet erről a Meglehetősen Lényeges Tényről?”

Egy pillanatra fontolóra vettem a küldönc eltüntetését. Varázslény, ezért ha kezet rázunk – vagy valahogy megérintem –, az aúrámban található hidegvastól hamuvá porlad. Brighid viszont megtudná, hogy történt vele valami, és újabbakat küldene utánam. Nem tudom, mennyire neheztel rám jelenleg, de minél tovább húzom az időt, annál többet rontok a helyzeten. Csakhogy elképesztően alkalmatlan időpontban találta ki, hogy megvendégel egy teára – vagy korbácsolásra, vagy bármire, amit épp a fejében forgatott.

– Értem. Jelenleg sajnos komoly akadálya van annak, hogy a Fae Udvarba menjek. Átadnál neki egy üzenetet?

– Nem. Az én feladatom mindössze annyi, hogy az Udvarba vigyem Uraságát, és semmi több.

Végül csak felidegesített az Erzsébet-kori szóhasználatlaltal megtűzdelt nyelvezete és a hanghordozása. Úgy döntöttem, inkább emlékeztetem, hogy nem vagyok Brighid alattvalója.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Tényleg elég erős vagy ahhoz, hogy odavigyél? – kérdeztem. –
Netán immunis vagy a hidegvasra?

Magabiztos, fölényes stílusa most megingott, és nagyot nyelt.

– Nem – ismerte be.

– Tehát merő zagyvaság ez az egész szöveg, hogy az Udvarba viszel, nem?

Közelebb léptem hozzá, mire hátrébb röppent. Villantottam rá egy szolid mosolyt.

– De – felelte.

– Remek – mondtam, majd utánoztam az affektáló kiejtését és a nyelvezetét. – Minő balsors, hogy képtelen hírül vinni az üzenetem Őfelségének! Ámbátor becseskedne ehelyett egy kérdést továbbítani felé, amellyel előmozdítható a látogatásom? Velem tarthatnak-e kamerádjaim, kiket emitten lát, beleértve az ebem, Tír na nÓg-ba, Őfelsége személyes égíse alatt? Az Udvarba jövet és menet is igényt tartok mindnyájunk épségének biztosítására. Jóváhagyó válasz esetén borítékolom az azonnali érkezésem.

– Megtudakolom.

– Öt percet várok a válaszra.

A tündér csak bólintott, nem szólt semmit. Megérintette ugyan azt a fát, amit mi használtunk az idejutáshoz.

Az átjárón át távozott, eltűnt a szemünk elől. Kivontam a kardom.

– Szóródjunk szét, és álljunk készenlétben! Lehet, hogy a barátainkkal tér vissza... vagy esetleg istenekkel.

„És mi van, ha jutalomfalattal?” – kérdezte Oberon.